

altsaa ikke, at *hele* Højesteret skal være for det, saaledes som den højtærede Minister beskylder mig for. Jeg vil kun have, at der indenfor Højesteret skal vise sig Tvivl. Jeg vil ikke gaa med til brutalt at sige til en Ret, som jeg har den dybeste Respekt for: Uagtet I alle som een Mand gaar imod, vil jeg alligevel tvinge dette igennem. Jeg vil have, at det skal gaa ligesom i Norge, at der staaer i hvert Fald et Mindretal overfor et Flertal. Ministeren siger videre: „Thi det er ikke rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Norges Højesteret var gaaet ind paa offentlig Votering.“ Den højtærede Minister vil ikke finde et eneste Sted, hvor jeg har brugt denne Udtalelse, at den norske Højesterets Medlemmer var gaaet ind paa offentlig Votering. Jeg har tværtimod forklaret, at i Norges Højesteret var der oprindelig en enstemmig Modstand mod offentlig Votering, men saa førte Udviklingen til, at der blev to, der stod i Mindretal med et Flertal imod sig, og saa gennemførte man offentlig Votering deroppe. Saaledes mener jeg bør Udviklingen være ogsaa herhjemme, at man ikke brutalt gennemfører noget, forinden der indenfor vedkommende Ret er opstaaet nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at fastholde Modstanden mod det. I alt Fald er det min Anskuelse, og jeg har Lov til at hævde denne Anskuelse, thi jeg hævdede den ogsaa som Minister, idet jeg ikke den Gang vilde forelægge et Lovforslag med denne Bestemmelse, fordi Højesteret gik derimod. Jeg tror, det vilde have gavnet Sagen, om vi ikke havde faaet det Spørgsmaal frem her. Nu er Spørgsmaalet imidlertid kommet ind for et mere politisk Forum, og det er jo altid uheldigt; men jeg tror alligevel, at den højtærede Ministers og min Anskuelse vil ende med at sejre, men jeg tror lige saa bestemt ikke i denne Omgang, fordi Ministeren har forlangt saa meget paa een Gang. Den højtærede Minister maa erindre, at jeg dog ikke er helt enig med ham i hans Standpunkt med Hensyn til Højesteret, idet han ikke blot vil have offentlig Votering, men samtidig have Ret til at ansætte Højesteretsdommere. Jeg vil ikke gaa med til at give den højtærede Minister en saadan Ret til Konstitution af Højesteretsdommere. Den højtærede Minister vil ikke, samtidig med at han indfører offentlig Votering, gaa ind paa at begrænse Dommernes Antal, men han vil have, at der stadig skal deltage 9 i Stedet for 5 eller 7 Dommere i hver Sags Paadømmelse. Det vilde medføre en Udvidelse indenfor Højesteret, og denne Udvidelse kan jeg ikke gaa med til. Jeg tillader mig derfor ogsaa her

at tilraade den højtærede Minister at modtage det Tilbud, som er blevet givet ham, og som jeg var inde paa forleden Dag, nemlig at gemindføre den valgfrie Ordning for Højesteret og samtidig bestemme, at der skal gives udtømmende Præmisses. Jeg tror, det bliver et nødvendigt Gennemgangsled, men jeg vil stadig hævde, at jeg er enig med Ministeren i, at offentlig Votering er det bedste, skønt jeg mener, at man ikke skal gennemføre den brutalt trods den samlede Højesterets Protest.

Jeg kommer dernæst til det store Spørgsmaal om Loves Grundlovsstridighed. Jeg tror, den højtærede Justitsminister er enig med mig i, at det er egentlig et Spørgsmaal, der ligger ganske udenfor det foreliggende Lovforslags Rammer. Men hvordan er det da kommet til at spille saa stor en Rolle? Jo, det er sket derved, at den højtærede Justitsminister sagde: Min Hovedbetragtning for at ville have offentlig Votering er den, at naar Højesteret kan afgøre Øvrighedens Grænser og kan afgøre Lovgivningsmagtens Grænser, saa er det rimeligt, at der skal være offentlig Votering, for vi vil have Grundene at vide. Den højtærede Minister gik altsaa ud fra som givet, at det er dansk Lov og Ret, at Højesteret *kan* afgøre de Spørgsmaal, men Ministeren sagde samtidig, at han selv ikke havde denne Opfattelse. Men altsaa, Grundlaget for Ministerens Ønske om offentlig Votering var, at Højesteret kan afgøre, om Øvrigheden eller Lovgivningsmagten er gaaet udenfor sine Grænser, og naar den kan afgøre det, er det rimeligt at indføre offentlig Votering. Men Ministeren selv deler ikke den Opfattelse, at Højesteret skal kunne afgøre dette Spørgsmaal, saa en af Forudsætningerne for Ministerens Ønske om offentlig Votering er for saa vidt ikke rigtig. Ministeren kan hertil med Rette sige: det er i og for sig ligegyldigt, hvad jeg, Justitsminister Steincke, mener, for Spørgsmaalet er afgjort ved Højesteret, og naar det er afgjort paa den Maade, mener jeg, at vi skal have offentlig Votering. Det er rigtigt. Men saa er det i og for sig overflødig at diskutere hele dette Spørgsmaal her i Rigsdagen, thi det er een Gang for alle afgjort, at det er dansk Ret, at Højesteret kan afgøre dette Spørgsmaal. Men naar vi nu alligevel er kommet til at diskutere det, vil jeg ogsaa tillade mig at udtale min Mening om det. Det ærede Medlem Hr. Zahle udtalte jo udtrykkelig, da han dokumenterede sin Anskuelse, at nu fremsatte han de Argumenter, der talte for ham, idet han altsaa dermed gik ud fra; at saa maatte